

Wrocław, 25.05.2026 r.

Dr hab. Marta Płonka, prof. ASP

Wydział Architektury Wnętrz, Wzornictwa i Scenografii

Akademia Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu

**Recenzja w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł
sztuki, wszczętym za pośrednictwem Rady Doskonałości Naukowej przez
Radę Dyscypliny Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach
na wniosek Pani dr Magdaleny Nazarkiewicz**

Na mocy uchwały nr V/2026 z dnia 6 marca 2026 r. zostałam powołana przez Radę Dyscypliny Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach do sporządzenia recenzji w postępowaniu habilitacyjnym dr Magdaleny Nazarkiewicz, prowadzonym w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

Dostarczona dokumentacja

Podstawę sporządzenia niniejszej recenzji stanowiła dokumentacja habilitacyjna przekazana w wersji drukowanej oraz cyfrowej, obejmująca w szczególności: autoreferat wraz z opisem kariery zawodowej i wskazanych osiągnięć habilitacyjnych, dokumentację projektu habilitacyjnego, portfolio, wykaz dorobku naukowego i projektowego, informacje o osiągnięciach organizacyjnych i dydaktycznych oraz publikację *Portret portretu. Transformacja przedstawień twarzy oraz współczesne przekraczanie jej wizualności*.

Dokumentacja została przygotowana z należytą starannością i pozwala na ocenę zarówno wskazanych osiągnięć habilitacyjnych, jak i szerszej aktywności Habilitantki po uzyskaniu stopnia doktora. Jej układ jest czytelny, a zasadnicze elementy dorobku zostały przedstawione w sposób umożliwiający rekonstrukcję procesu twórczego, projektowego, dydaktycznego i organizacyjnego.

Informacje wstępne

Charakterystyka sylwetki twórczej, projektowej i dydaktycznej

Dr Magdalena Nazarkiewicz jest projektantką graficzną, dydaktyczką oraz organizatorką procesu kształcenia akademickiego, od wielu lat związaną z Akademią Sztuk Pięknych w Katowicach. Jej działalność obejmuje praktykę projektową, prowadzenie zajęć z rysunku, malarstwa, kompozycji i ilustracji, kierowanie Pracownią Działań Ogólnoplastycznych, a także aktywność organizacyjną w strukturach uczelni.

Po uzyskaniu stopnia doktora Habilitantka konsekwentnie rozwijała obszar łączący projektowanie publikacji, refleksję nad obrazem człowieka, portretem, autoportretem i tożsamością oraz dydaktykę interdyscyplinarną. W przedstawionym dorobku widoczna jest ciągłość zainteresowań: od badań nad wizualizacją tożsamości i wizerunkiem człowieka, przez projekt *Portret Portretu*, po działania związane z książką artystyczną, komiksem oraz kształtowaniem indywidualnej wypowiedzi wizualnej.

Profil Habilitantki nie jest jednorodny medialnie, lecz pozostaje spójny problemowo. Obejmuje projektowanie graficzne, działania edytorskie, dydaktykę artystyczną, organizację warsztatów, współpracę międzyuczelnianą oraz refleksję nad relacją obrazu i tekstu. Należy go rozumieć przede wszystkim jako profil projektowo-dydaktyczny i badawczo-artystyczny, którego wartość wynika z umiejętnego łączenia praktyki projektowej z refleksją metodyczną i edukacyjną.

Ocena wskazanych osiągnięć habilitacyjnych

Wskazane osiągnięcia habilitacyjne dr Magdaleny Nazarkiewicz mają charakter złożony. Nie tworzą pojedynczej, autonomicznej realizacji artystycznej, lecz wieloletni projekt badawczo-artystyczny oraz dydaktyczno-projektowy, którego zasadnicze pole problemowe obejmuje wizualną reprezentację tożsamości, relację między twarzą a obrazem, narrację wizualną oraz przekład między słowem a obrazem.

Za główne rezultaty tego procesu należy uznać projekt badawczo-artystyczny, edytorski i publikacyjny *Portret Portretu. Transformacja przedstawień twarzy oraz współczesne przekraczanie jej wizualności*, realizowany w latach 2017–2022 i zakończony dwujęzyczną publikacją, a także rozwijany przez Habilitantkę model pracy dydaktyczno-projektowej w Pracowni Działań Ogólnoplastycznych. Model ten obejmuje obszar książki artystycznej, komiksu, narracji wizualnej oraz interdyscyplinarnej współpracy studentów sztuk wizualnych ze studentami Sztuki Pisanie Uniwersytetu Śląskiego.

Oba komponenty należy traktować jako powiązane elementy szerszego programu artystyczno-badawczego i dydaktyczno-projektowego. Ich wspólnym mianownikiem jest refleksja nad portretem jako formą wypowiedzi o człowieku, nad sposobami konstruowania wizerunku oraz nad relacją między obrazem, tekstem, pamięcią, widzialnością i tożsamością.

Publikacja *Portret Portretu* stanowi materialny, edytorski i wizualny rezultat wieloletniego procesu archiwizacji, selekcji, digitalizacji, redakcji i projektowania materiału wizualnego. Dokumentacja wskazuje, że obejmuje ona około 350 portretów autorstwa ponad 150 osób, teksty teoretyczne, aneks, bibliografię oraz rozbudowaną dokumentację wizualną. Nie jest to zatem wyłącznie katalog prac, lecz zaprojektowany obiekt edytorski o funkcji dokumentacyjnej, badawczo-artystycznej, edukacyjnej i popularyzatorskiej.

Szczególnie istotne jest to, że Habilitantka nie ogranicza się do kontynuowania akademickiego ćwiczenia portretowego. Przekształca je w narzędzie analizy tożsamości, widzialności, obecności, pamięci, medialności oraz relacji między twarzą a obrazem. Portret zostaje tu ujęty nie jako zamknięty gatunek przedstawieniowy, lecz jako pole transformacji: od realizmu, przez deformację, przesłonięcie, kolaż i autoportret, po strategię cyfrowe oraz refleksję nad statusem twarzy we współczesnej kulturze obrazu.

Indywidualny wkład dr Magdaleny Nazarkiewicz należy lokować przede wszystkim w opracowaniu koncepcji projektu, redakcji, projekcie graficznym publikacji, wyborze i uporządkowaniu materiału wizualnego, organizacji procesu, kuracji archiwum, prowadzeniu warsztatów oraz upowszechnianiu rezultatów. Ze względu na dydaktyczny i zespołowy charakter części materiału konieczne jest jednak wyraźne rozróżnienie autorstwa prac wizualnych od autorstwa koncepcji, redakcji, selekcji, projektu graficznego i organizacji całego przedsięwzięcia. To właśnie te ostatnie obszary stanowią najważniejsze pole indywidualnej odpowiedzialności Habilitantki.

Autoreferat opisuje kolejne etapy powstawania projektu: badania wstępne, katalogowanie, digitalizację i retusz materiału, zaproszenie ekspertów, przygotowanie tekstów, tłumaczenia, skład, wybór drukarni, promocję oraz prezentację. Dokumentacja wskazuje, że Habilitantka pełniła w tym procesie funkcję badaczki, kuratorki, projektantki, redaktorki, autorki koncepcji oraz osoby odpowiedzialnej za wybór ilustracji, koncepcję okładki, organizację warsztatów i wykładów.

Na podkreślenie zasługuje również fakt, że w publikacji wskazano autorów poszczególnych tekstów, recenzentów oraz osoby odpowiedzialne za tłumaczenie, korektę i skład typograficzny. Takie rozwiązanie pozwala jednoznacznie oddzielić indywidualny wkład dr Magdaleny Nazarkiewicz od pracy zespołowej, co w przypadku projektu o charakterze dydaktyczno-artystycznym ma istotne znaczenie dla właściwej oceny osiągnięć habilitacyjnych.

Drugim ważnym komponentem osiągnięć jest autorski model pracy dydaktyczno-projektowej realizowany w Pracowni Działań Ogólnoplastycznych. Obejmuje on proces prowadzący osoby studiujące od budowania postaci, przez współpracę z autorami tekstów, tworzenie narracji, storyboard i opracowanie graficzne, aż po przygotowanie publikacji do druku. Model ten ma znaczenie nie tylko jako praktyka dydaktyczna, lecz także jako metoda kształcenia projektowego odwołująca się do realnych warunków pracy zespołów kreatywnych.

Program Pracowni Działań Ogólnoplastycznych został przedstawiony jako wieloetapowy proces dydaktyczny, obejmujący kreację bohatera, współpracę z osobami piszącymi, narrację wizualną, storyboard, opracowanie techniczne oraz publikację komiksu. Tak zaprojektowana struktura procesu dydaktycznego pozwala traktować działania Habilitantki nie tylko jako pracę pedagogiczną, lecz także jako autorską metodę projektową, opartą na integracji obrazu, tekstu, narracji i materialnej formy publikacji.

Na szczególne podkreślenie zasługuje konsekwentne łączenie dydaktyki artystycznej, projektowania publikacji, narracji wizualnej, komiksu, książki artystycznej oraz refleksji nad portretem. W tym sensie osiągnięcie ma charakter interdyscyplinarny, ponieważ sytuuje się na styku sztuk wizualnych, projektowania graficznego, literatury, semiotyki, fizjonomiki, narracji i edukacji artystycznej.

Dokumentacja artystyczno-projektowa jest obszerna i zasadniczo wystarczająca do oceny osiągnięć. Obejmuje autoreferat, portfolio oraz publikację *Portret Portretu*, które wzajemnie się uzupełniają: autoreferat przedstawia proces i argumentację, portfolio porządkuje dorobek oraz przykłady realizacji, a publikacja dokumentuje jeden z zasadniczych rezultatów projektu badawczo-artystycznego. Szczególną wartość stanowi możliwość prześledzenia procesu: od archiwizacji, selekcji i digitalizacji materiału, przez redakcję i projekt graficzny, po druk, prezentację, warsztaty i upowszechnienie efektów.

Pewnym ograniczeniem dokumentacji jest niepełna jawność kryteriów selekcji materiału wizualnego, zwłaszcza w odniesieniu do prac archiwalnych i warsztatowych. Nie zawsze możliwe jest pełne odtworzenie zasad wyboru, zakresu materiału odrzuconego oraz kryteriów reprezentatywności. Ograniczenia te nie podważają wartości projektu, powinny jednak zostać odnotowane jako element krytycznej oceny dokumentacji.

Podobne zastrzeżenie dotyczy intermedialnego charakteru przedsięwzięcia oraz modelu pracy dydaktyczno-projektowej realizowanego w Pracowni Działań Ogólnoplastycznych. Projekt zakłada i częściowo realizuje dialog między literaturą a sztukami wizualnymi, jednak w publikacji końcowej silniej wyeksponowano warstwę wizualną niż pełny materiał literacki. Oznacza to, że intermedialność przedsięwzięcia ujawnia się przede wszystkim w metodzie pracy, przebiegu warsztatów i założeniach dydaktycznych, podczas gdy sama publikacja w większym stopniu dokumentuje rezultaty wizualne niż pełny proces współlistnienia tekstu i obrazu.

Pewnym ograniczeniem autoreferatu pozostaje jego miejscami deklaratywny charakter. Habilitantka podkreśla innowacyjność, znaczenie, interdyscyplinarność oraz środowiskowy wpływ własnych działań, jednak nie zawsze równie konsekwentnie przedstawia mechanizmy ich ewaluacji, kryteria selekcji materiału czy ograniczenia przyjętej metody pracy. Uwaga ta dotyczy zwłaszcza programu interdyscyplinarnego, pracy zespołowej oraz współpracy studentów różnych kierunków. Bardziej pogłębione omówienie kryteriów oceny skuteczności programu, trudności organizacyjnych i metodologicznych,

a także zakresu jego oddziaływania poza macierzystą uczelnią pozwoliłoby mocniej uzasadnić znaczenie projektu dla dyscypliny.

Mimo wskazanych ograniczeń osiągnięcia należy ocenić pozytywnie. Jego wartość nie wynika z samego zgromadzenia obszernego archiwum prac, lecz z ich opracowania, uporządkowania, zaprojektowania, skontekstualizowania i udostępnienia w formie publikacji oraz z równoległego rozwijania autorskiego modelu pracy dydaktycznej. W tym zakresie projekt wykracza poza standardową praktykę dydaktyczną, ponieważ prowadzi do udokumentowanych rezultatów artystycznych, projektowych i edytorskich.

Ocena dorobku po uzyskaniu stopnia doktora

Dorobek dr Magdaleny Nazarkiewicz po uzyskaniu stopnia doktora jest obszerny, wielotorowy i konsekwentnie rozwijany. Obejmuje praktykę projektową, działalność dydaktyczną, projekty badawczo-artystyczne, organizację wydarzeń, funkcje akademickie, współpracę z instytucjami zewnętrznymi oraz działania upowszechniające. Po 2013 roku Habilitantka nie ograniczyła się do kontynuowania wcześniejszej praktyki projektowej, lecz rozbudowała ją w kierunku pracy interdyscyplinarnej, archiwizacyjnej, edytorskiej, projektowej i dydaktyczno-badawczej.

W dorobku tym można wyróżnić kilka zasadniczych osi. Pierwszą jest projektowanie publikacji, okładek, logotypów, identyfikacji wizualnych, materiałów wydawniczych, infografik oraz projektów graficznych realizowanych dla różnych instytucji. Szczególnie wyraźnie zaznacza się tu obszar projektowania publikacji i pracy z książką jako obiektem projektowym, artystycznym i komunikacyjnym.

Drugą osią jest rozwijanie refleksji nad wizualną reprezentacją tożsamości, portretem, autoportretem, twarzą, bohaterem komiksowym oraz narracją wizualną. Największe znaczenie mają te realizacje, w których praktyka projektowa łączy się z refleksją badawczo-artystyczną i dydaktyczną, przede wszystkim publikacja *Portret Portretu* oraz projekty książki artystycznej i komiksu.

Trzecią osią jest działalność dydaktyczna, w szczególności prowadzenie i rozwijanie Pracowni Działań Ogólnoplastycznych. Samodzielność Habilitantki potwierdzają: kierowanie pracownią od 2018 roku, prowadzenie autorskich programów dydaktycznych, rozwijanie metod pracy opartych na procesie, eksperymencie, feedbacku i interdyscyplinarności, a także organizacja warsztatów i działań edukacyjnych. Istotne jest również konsekwentne łączenie dydaktyki artystycznej z realnymi procesami projektowymi, prowadzącymi do rezultatów edytorskich, wystawienniczych i publikacyjnych.

Czwartym ważnym komponentem jest aktywność organizacyjna w strukturach ASP w Katowicach. Habilitantka pełniła funkcje wymagające odpowiedzialności instytucjonalnej, w tym funkcję kierowniczkę studiów niestacjonarnych, a od 2024 roku funkcję

prodziekanki Wydziału Projektowego. Tego rodzaju aktywność potwierdza zaangażowanie w życie uczelni, zdolność organizowania procesów dydaktycznych i projektowych oraz gotowość do podejmowania zadań wykraczających poza indywidualną praktykę artystyczną.

Nie wszystkie aktywności wymienione w dokumentacji mają jednak równą wagę habilitacyjną. Część z nich potwierdza przede wszystkim zaangażowanie organizacyjne, dydaktyczne lub środowiskowe. Największą wartość dla oceny habilitacyjnej mają działania tworzące rozpoznawalny profil Habilitantki: projektowanie publikacji, praca z portretem i tożsamością, rozwijanie interdyscyplinarnej dydaktyki projektowej oraz organizacja procesów prowadzących do konkretnych rezultatów artystycznych, projektowych i edytorskich.

Istotnym elementem dorobku jest aktywność wykraczająca poza macierzystą uczelnię. Jej najważniejszym przejawem jest długofalowa współpraca z Uniwersytetem Śląskim, szczególnie w zakresie projektów łączących sztuki wizualne, literaturę, książkę artystyczną i komiks. Współpraca ta pozostaje w bezpośrednim związku z jednym z głównych komponentów osiągnięć habilitacyjnych i prowadzi do konkretnych rezultatów dydaktycznych, projektowych oraz artystycznych.

Dokumentacja wskazuje także na działalność w Wyższej Szkole Technologii Informatycznych, współpracę z instytucjami kultury, udział w wystawach, warsztatach i wykładach, jurorowanie w konkursie Śląska Fotografia Prasowa oraz wybrane działania zagraniczne, w tym prezentacje, wykład i warsztaty na Uniwersytecie w Ostrawie. Aktywność Habilitantki ma przede wszystkim charakter regionalny, międzyuczelniany i środowiskowy, uzupełniony o elementy międzynarodowe. Nie należy jej utożsamiać z szeroką międzynarodową pozycją artystyczną, lecz z konsekwentnym budowaniem rozpoznawalności w obszarze projektowania publikacji, dydaktyki artystycznej, pracy z narracją wizualną oraz interdyscyplinarnego kształcenia projektowego.

Podsumowując, dorobek po uzyskaniu stopnia doktora spełnia kryterium skali, ciągłości i samodzielności. Najmocniejsze są te działania, które łączą projektowanie, dydaktykę, refleksję badawczo-artystyczną i udokumentowany rezultat. W tym zakresie dorobek dr Magdaleny Nazarkiewicz układa się w spójny profil twórczy, którego centrum stanowią: projektowanie publikacji, praca z portretem i tożsamością, książka artystyczna, komiks, narracja wizualna oraz interdyscyplinarne kształcenie projektowe.

Znaczenie osiągnięć dla dyscypliny

W mojej ocenie wskazane osiągnięcia można uznać za znaczący wkład w dziedzinę sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki, przede wszystkim w zakresie dydaktyki artystycznej, projektowania publikacji, pracy z portretem oraz interdyscyplinarnego kształcenia projektowego.

Znaczenie tych osiągnięć nie polega na przełomowym wkładzie w teorię portretu, lecz na opracowaniu i udokumentowaniu modelu pracy, który łączy praktykę projektową, refleksję badawczo-artystyczną, archiwizację, publikację, dydaktykę oraz pracę zespołową. Habilitantka przekształca klasyczne ćwiczenie portretowe w rozbudowany proces badawczo-artystyczny i dydaktyczno-projektowy, obejmujący analizę tożsamości, narracji wizualnej oraz relacji między obrazem a tekstem.

Istotne jest również to, że Habilitantka wykorzystuje publikację jako narzędzie porządkowania, interpretacji i upowszechniania procesu dydaktycznego. Materiał pracowniany zostaje poddany selekcji, opracowaniu redakcyjnemu, projektowemu oraz teoretycznemu, dzięki czemu zyskuje wymiar szerszy niż dokumentacja wewnętrzna. Publikacja staje się zaprojektowaną strukturą badawczo-artystyczną, w której archiwum dydaktyczne zostaje przekształcone w świadomie opracowany obiekt edytorski.

Najsilniejszy wkład Habilitantki mieści się na styku pięciu obszarów: artystyczno-projektowego, obejmującego publikację, projekt graficzny, redakcję, archiwizację i selekcję materiału; dydaktyczno-metodologicznego, związanego z autorskim modelem pracy nad postacią, książką artystyczną, komiksem i storyboardem; refleksji nad portretem jako dynamicznym polem badania tożsamości i reprezentacji; interdyscyplinarności, przejawiającej się w łączeniu sztuk wizualnych, literatury, semiotyki, narracji i projektowania graficznego; oraz współpracy międzyinstytucjonalnej i środowiskowej.

Pewne ograniczenie stanowi fakt, że część rezultatów ma charakter zespołowy i dydaktyczny, a nie autorsko-artystyczny w wąskim rozumieniu. Nie obniża to jednak zasadniczej wartości wskazanych osiągnięć, o ile ich istotę rozumie się jako autorską koncepcję, organizację, redakcję, projekt graficzny oraz metodologiczne opracowanie procesu twórczego. Kluczowe znaczenie ma tu nie samo autorstwo wszystkich prac wizualnych, lecz sposób ich wyboru, uporządkowania, skontekstualizowania i przekształcenia w spójną strukturę projektową oraz badawczo-artystyczną.

Osiągnięcia dr Magdaleny Nazarkiewicz należy zatem określić jako istotny wkład w praktykę projektowo-dydaktyczną dyscypliny. Ich wartość polega na opracowaniu spójnego modelu pracy, w którym portret, publikacja, archiwum, narracja wizualna i dydaktyka artystyczna zostają połączone w konsekwentny proces badawczo-artystyczny. Osiągnięcia te nie mają charakteru przełomu teoretycznego, stanowią jednak wartościowe i dobrze udokumentowane opracowanie metody pracy istotnej dla współczesnej edukacji artystycznej, projektowania publikacji oraz interdyscyplinarnego kształcenia w obszarze sztuk wizualnych.

Uwagi krytyczne i ograniczenia osiągnięć

Przy pozytywnej ocenie wskazanych osiągnięć należy odnotować kilka ograniczeń, które nie podważają jego zasadniczej wartości, lecz wymagają uwzględnienia w precyzyjnej ocenie recenzenckiej.

Po pierwsze, zakres osiągnięć habilitacyjnych jest szeroki i wielokomponentowy, dlatego wymaga wyraźnego wyodrębnienia jego głównych części: publikacji *Portret Portretu*, procesu archiwizacji i opracowania materiału wizualnego, projektu graficznego, działań dydaktycznych oraz modelu współpracy interdyscyplinarnej. Dopiero takie rozróżnienie pozwala właściwie ocenić charakter i skalę wkładu Habilitantki.

Po drugie, część działań ma charakter zespołowy i dydaktyczny, co wymaga jasnego oddzielenia indywidualnego wkładu dr Magdaleny Nazarkiewicz od autorstwa prac studentów, autorów tekstów oraz innych współpracowników. W tym przypadku kluczowe znaczenie ma koncepcja projektu, selekcja materiału, redakcja, projekt graficzny, kuracja archiwum, organizacja procesu oraz metodyczne opracowanie całości.

Po trzecie, kryteria selekcji materiału wizualnego mogłyby zostać opisane bardziej systematycznie. Tematyczny układ publikacji jest uzasadniony koncepcyjnie, jednak pełniejsze wyjaśnienie zasad wyboru prac, zakresu materiału odrzuconego oraz kryteriów reprezentatywności wzmocniłoby dokumentację i ułatwiło ocenę procesu redakcyjno-kuratorskiego.

Po czwarte, komponent literacki projektu jest w dokumentacji końcowej mniej widoczny niż komponent wizualny. Intermedialność przedsięwzięcia jest czytelna przede wszystkim w metodzie pracy, warsztatach i założeniach dydaktycznych, natomiast sama publikacja silniej eksponuje rezultaty wizualne. Nie osłabia to wartości projektu, ale wskazuje na pewną nierównowagę między deklarowanym dialogiem obrazu i tekstu a jego końcową prezentacją.

Po piąte, część ograniczeń wynika z archiwalnego charakteru materiału, w tym z niepełności danych dotyczących wybranych prac. Tego rodzaju braki są częściowo zrozumiałe w projekcie opartym na materiale gromadzonym przez wiele lat, jednak wymagają ostrożności przy ocenie kompletności dokumentacji.

Wskazane zastrzeżenia nie mają charakteru dyskwalifikującego. Przeciwnie, ich uwzględnienie pozwala sformułować ocenę bardziej precyzyjną i zrównoważoną. Wskazane osiągnięcia składają się na wartościowy, konsekwentnie opracowany projekt badawczo-artystyczny i dydaktyczno-projektowy, którego znaczenie wynika przede wszystkim z koncepcji, organizacji, redakcji, projektowania oraz metodologicznego uporządkowania procesu twórczego.

Konkluzja

Po zapoznaniu się z przedstawioną dokumentacją habilitacyjną stwierdzam, że dorobek dr Magdaleny Nazarkiewicz po uzyskaniu stopnia doktora wskazuje na konsekwentny rozwój samodzielnej postawy projektowej, dydaktycznej, organizacyjnej i badawczo-artystycznej. Habilitantka wypracowała rozpoznawalny profil działalności, w którym centralne miejsce zajmują: projektowanie publikacji, refleksja nad wizualną reprezentacją tożsamości, praca z portretem i autoportretem oraz interdyscyplinarne formy kształcenia w obszarze książki artystycznej, komiksu i narracji wizualnej.

Wskazane osiągnięcia habilitacyjne obejmują przede wszystkim projekt badawczo-artystyczny i edytorski *Portret Portretu. Transformacja przedstawień twarzy oraz współczesne przekraczanie jej wizualności*, a także rozwijany przez Habilitantkę model pracy dydaktyczno-projektowej w Pracowni Działań Ogólnoplastycznych, realizowany między innymi we współpracy z Uniwersytetem Śląskim. Oba komponenty łączy problematyka obrazu człowieka, tożsamości, narracji wizualnej oraz relacji między słowem a obrazem.

Za szczególnie wartościowe uznaję przekształcenie klasycznego ćwiczenia portretowego w rozbudowane pole badań artystycznych, dydaktycznych i projektowych. Habilitantka dokonuje selekcji, opracowania, kontekstualizacji, redakcji i zaprojektowania materiału w formie publikacji, która staje się materialnym rezultatem procesu badawczo-artystycznego oraz samodzielnym obiektem edytorskim, badawczym i edukacyjnym.

Istotnym elementem osiągnięć jest również autorski model pracy dydaktycznej, w którym osoby studiujące przechodzą przez kolejne etapy procesu projektowego: od budowania postaci, przez pracę nad narracją, współpracę z osobami piszącymi i tworzenie storyboardu, aż po przygotowanie publikacji do druku. Ten aspekt działalności Habilitantki należy oceniać nie tylko jako dobrą praktykę dydaktyczną, lecz także jako model projektowo-edukacyjny, prowadzący do konkretnych rezultatów artystycznych, edytorskich i zespołowych.

Jednocześnie należy odnotować pewne słabsze strony przedstawionego materiału, dotyczące przede wszystkim złożonego charakteru osiągnięć, zespołowego wymiaru części działań, niepełnej jawności kryteriów selekcji materiału wizualnego oraz archiwalnego charakteru dokumentacji. Nie podważają one jednak zasadniczej wartości wskazanych osiągnięć, o ile ich istotę rozumie się jako autorską koncepcję, redakcję, projekt graficzny, organizację procesu dydaktyczno-artystycznego oraz metodologiczne opracowanie zgromadzonego materiału.

W mojej ocenie przedstawione osiągnięcia można uznać za znaczący wkład w rozwój dyscypliny sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki, zwłaszcza w zakresie dydaktyki artystycznej, projektowania publikacji, pracy z portretem jako narzędziem refleksji

nad tożsamością oraz interdyscyplinarnego kształcenia projektowego. Ich znaczenie nie polega na stworzeniu nowej teorii portretu, lecz na opracowaniu i udokumentowaniu modelu pracy, który łączy praktykę projektową, refleksję badawczo-artystyczną, archiwizację, publikację oraz dydaktykę.

Przedstawione w postępowaniu habilitacyjnym osiągnięcia artystyczne, stanowiące oryginalne rozwiązania problemów projektowo-artystycznych, spełniają wymogi określone w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*, z późniejszymi zmianami. Osiągnięcia artystyczne, twórcze, projektowe i dydaktyczne dr Magdaleny Nazarkiewicz stanowią znaczący wkład w dziedzinę sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

Biorąc pod uwagę wskazane osiągnięcia habilitacyjne, całokształt dorobku po uzyskaniu stopnia doktora, a także aktywność dydaktyczną, projektową, organizacyjną i międzyinstytucjonalną, stwierdzam, że dr Magdalena Nazarkiewicz spełnia wymagania stawiane osobom ubiegającym się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

W związku z powyższym rekomenduję pozytywne zaopiniowanie wniosku o nadanie dr Magdalenie Nazarkiewicz stopnia doktora habilitowanego.

